

KAZIMIERZ GÓRSKI

02.03.1921 - 23.05.2006

„Jedni rodzą się do skrzypiec, inni do munduru. Ja urodziłem się do piłki.”

K. Górski

Kazimierz Klaudiusz Górski urodził się 2 marca 1921 roku we Lwowie , polski piłkarz grający na pozycji napastnika, reprezentant kraju, trener i działacz piłkarski

Urodził się i wychował we lwowskiej dzielnicy Bogdanówka w rodzinie robotniczej na ulicy Gródeckiej 83. Jego ojciec, Maksymilian, pracował w warsztatach kolejowych, matka, Zofia, zajmowała się domem. Uczył się w gimnazjum im. Jana Kochanowskiego (obecnie szkoła artystyczna). Był najstarszym z siedmiorga rodzeństwa, miał dwóch braci: Jana (ur. 1928), Bolesława (ur. 1930) i cztery siostry: Jadwigę (ur. 1924), Helenę (ur. 1925), Annę (ur. 1926) i Łucję (ur. 1933).

Przystanek kolejowy "Lwów Gródecka" na Bogdanówce

Przed wojną ukończył technikum mechaniczne.

Po zajęciu Lwowa przez Armię Radziecką pracował jako mechanik w spółdzielni pracy. W czasie okupacji niemieckiej pracował w warsztatach kolejowych. Po ponownym zajęciu przez Rosjan zgłosił się na ochotnika do wojska polskiego, zaś rodzina wyjechała do Szczecina. W 1944 służył w 8 Zapasowym Pułku Piechoty stacjonującym w Majdanku, a następnie w 1 Zapasowym Pułku Piechoty, z którym dotarł do Warszawy. W 1946 zakończył służbę wojskową i podjął pracę w izbie skarbowej. Pracował tam przez kilka miesięcy. Od 1951 zatrudniony był na etacie w Legii Warszawa.

W styczniu 1948 wziął ślub cywilny z warszawianką Marią Stefańczak (ur. 5 października 1919, zm. 22 kwietnia 2005), a w 1962 roku para wzięła ślub kościelny. Mieli dwójkę dzieci: syna Dariusza (ur. 1953, fotoreporter, związany m.in. z tygodnikiem „Piłka Nożna”) oraz córkę Urszulę (ur. 1956, trenerka łyżwiarstwa figurowego, zamieszkała w Grecji).

KARIERA PIŁKARSKA

Karierę piłkarską rozpoczął w 1935 w RKS Lwów, w którym zadebiutował w seniorskich rozgrywkach w 1937 (w meczu z Junakiem Drohobycz) i występował do 1939. Następnie reprezentował barwy Spartaka Lwów (1939–1941), Dynama Lwów (1944). W 1945 został zawodnikiem Legii, w barwach której rywalizował w sezonie 1946/1947 w eliminacjach międzyokręgowych i krajowych o wejście do I ligi. W drugiej fazie eliminacji rozegrał osiem spotkań i zdobył dziewięć goli. W 1946 w meczu z reprezentacją MO odniósł ciężką kontuzję, po której długo dochodził do zdrowia. 14 marca 1948 zadebiutował w ekstraklasie w wygranym 3:1 meczu u siebie z Polonią Bytom, a 11 kwietnia 1948 w wygranym 2:1 meczu u siebie z Wartą Poznań strzelił swoją pierwszą bramkę. Ostatni mecz ligowy rozegrał 9 sierpnia 1953 w zremisowanym 1:1 meczu wyjazdowym z Lechem Poznań, w którym w 65. minucie zmienił Andrzeja Cehelika. Łącznie rozegrał 81 meczów ligowych, w których strzelił 34 gole.

KARIERA REPREZENTACYJNA

W reprezentacji Polski rozegrał jeden mecz, 26 czerwca 1948 w Kopenhadze. Polski zespół pod wodzą selekcjonera Zygmunta Alfusa rozegrał mecz towarzyski z reprezentacją Danii, który zakończył się porażką *Biało-Czerwonych* 0:8, a Górski w 34. minucie został zmieniony przez Józefa Kohuta.

KARIERA TRENERSKA

Górski ukończył kurs trenerski w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Krakowie w 1952, a później studia w Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu w 1980. Jeszcze jako aktywny zawodnik prowadził rezerwy Legii. W latach 1952–1953 był instruktorem na wakacyjnych centralnych obozach juniorów. W 1953 został asystentem pierwszego trenera Legii, Wacława Kuchara. W 1954 został samodzielnym trenerem Marymontu Warszawa. Następnie w latach 1955–1959 trenował reprezentację Polski U-19. W latach 1959 oraz 1960–1962 kierował Legią, z którą zdobył wicemistrzostwo Polski (1960) oraz zajął 3. miejsce w ekstraklasie (1961). W latach 1961-1962 był trenerskim konsultantem w Stali Kraśnik. Potem był trenerem Lublinianki (1963–1964), Gwardii Warszawa (1964–1966), reprezentacji młodzieżowej do lat 23 (1966–1970) oraz w 1973 roku ŁKS Łódź. W latach 1957–1970 wielokrotnie współpracował z selekcjonerami reprezentacji A. W 1970 roku został konsultantem w Motorze Lublin

Piłka jest okrągła, a bramki są dwie; Tak się gra, jak przeciwnik pozwala czy Im dłużej my przy piłce, tym krócej oni

SELEKCJONER REPREZENTACJI

Kazimierz Górski w 1966 wraz z Klemensem Nowakiem i Antonim Brzeżańczykiem współprowadził jako selekcjoner reprezentację Polski w trzech meczach: towarzyskim z NRD (0:2) oraz Luksemburgiem (4:0) i Francją (1:2) w ramach eliminacji mistrzostw Europy 1968.

W grudniu 1970 został samodzielnym selekcjonerem, zastępując na stanowisku Ryszarda Koncewicza. Decyzja o powierzeniu stanowisku Górskiemu była dla wielu zaskoczeniem^[15]. Debiut na tym stanowisku zaliczył 5 maja 1971 w Lozannie w wygranym 4:2 meczu towarzyskim ze Szwajcarią. Reprezentacja pod wodzą Górskiego osiągnęła największe sukcesy w swojej historii: triumf w turnieju olimpijskim 1972 w Monachium po zwycięstwie w finale 2:1 z Węgrami oraz 3. miejsce na mistrzostwach świata 1974 w Niemczech po zwycięstwie w decydującym meczu 1:0 z Brazylią. Drużyna Górskiego dwukrotnie rywalizowała również w eliminacjach do ME (1972, 1976), nie udało jej się jednak awansować do turnieju finałowego. W 1976 Polska sięgnęła po srebrny medal na turnieju olimpijskim 1976 w Montrealu, co uznano w kraju za porażkę, a Górski po igrzyskach podał się do dymisji. Łącznie w latach 1966–1976 prowadził reprezentację Polski w 72 oficjalnych meczach (41 zwycięstw, 14 remisów, 17 porażek, bramki 138–66).

KARIERA W GRECJI

Po zakończeniu pracy z reprezentacją Górski wyjechał do Grecji trenować kluby tamtejszej ligi: Panathinaikos AO (1976–1978: mistrzostwo Grecji 1977, Puchar Grecji 1977, Puchar Bałkanów 1977), AGS Kastoria (1978–1980: Puchar Grecji 1980), Olympiakos SFP (1980–1981: mistrzostwo Grecji 1980 i 1981, Puchar Grecji 1981). W 1981 wrócił do Polski, by w latach 1981–1982 trenować po raz trzeci Legię Warszawa, po czym znów wyjechał do Grecji trenować Olympiakos (mistrzostwo 1983) oraz Ethnikos Pireus (1983–1985). W sezonie 1985/1986 był ponownie zatrudniony w Panathinaikosie (wg różnych źródeł jako pierwszy szkoleniowiec, asystent, dyrektor techniczny bądź doradca prezesa; zespół zdobył wtedy mistrzostwo i puchar).

DZIAŁACZ PZPN (POLSKI ZWIĄZEK PIŁKI NOŻNEJ)

Po zakończeniu kariery trenerskiej Górski wrócił do Polski; od 1986 zasiadał we władzach PZPN. W latach 1987–1991 był wiceprezesem, a w latach 1991–1995 prezesem federacji. Od 1976 był członkiem honorowym, a od 3 lipca 1995 honorowym prezesem PZPN.

SUKCESY SZKOLENIOWE

Legia Warszawa

- Wicemistrzostwo Polski: 1960
- 3. miejsce w ekstraklasie: 1961
- 1/4 finału Pucharu Zdobywców Pucharów: 1982

Reprezentacja Polski

- 3. miejsce w mistrzostwach świata: 1974
- Mistrzostwo olimpijskie: 1972
- Wicemistrzostwo olimpijskie: 1976

Panathinaikos AO

- Mistrzostwo Grecji: 1977
- Puchar Grecji: 1977
- Puchar Bałkanów: 1977

AGS Kastoria

- Puchar Grecji: 1980

Olympiakos SFP

- Mistrzostwo Grecji: 1980, 1981, 1983
- Puchar Grecji: 1981

Indywidualne

- Trener XX wieku w Polsce w plebiscycie Piłki Nożnej: 2000
- Super Wiktor: 2006
- Trener stulecia PZPN: 2019

ODZNACZENIA I WYRÓŻNIENIA

Odznaczenia i wyróżnienia

- Krzyż Wielki Orderu Odrodzenia Polski – pośmiertnie (2006, *za wybitne zasługi dla polskiego sportu*)
- Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski (2006)
- Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski (1996)
- Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1972)
- Medal im. dr. Henryka Jordana
- Złota Odznaka PZPN (1972)
- Złoty Medal Zasługi dla FIFA: 2001
- Doctor honoris causa AWFIS w Gdańsku (2003)
- Rubinowy Order Zasługi UEFA (*Order of Merit in Ruby*) – pośmiertnie (2006)
- Honorowy obywatel: Lwowa, Płocka, Lubaczowa i Reszla

CYTATY KAZIMIERZA GORSKIEGO

„Piłka to gra prosta. Nie potrzeba do niej filozofii.”

„Tak się gra, jak przeciwnik pozwala.”

„Im dłużej my przy piłce, tym krócej oni”.

„Jak się szczęście zaczyna powtarzać, to już to nie jest szczęście.”

„Więcej wart jest trener, który ma szczęście, niż lepszy trener, który szczęścia nie ma.”

„Chodzi o to, żeby strzelić jedną bramkę więcej od przeciwnika.”

„Panie kolego, Pan jest potrzebny nie do gry, tylko do fotografii.”

„Ty do mnie, ja do ciebie.”

„We Lwowie piłka miała bogate tradycje i swoją wielkość – *Pogoń*, każdy z nas marzył by w niej zagrać.”

Pogoń Lwów – polski klub piłkarski z siedzibą we Lwowie. Kontynuator tradycji powołanego wiosną 1904 roku w C. K. IV Gimnazjum we Lwowie piłkarskiego Klubu Gimnastyczno-Sportowego IV Gimnazjum, działającego od 1907 do 1939 roku pod nazwą LKS Pogoń i reaktywowanego w 2009.

Kazimierz Górski
podpisujący piłkę mistrzostw świata
podczas ceremonii odznaczenia w 2006

Kazimierz Górski (z prawej) – legenda
piłki nożnej

UPAMIĘTNIECIA

Grób Kazimierza Górskiego
na cmentarzu Wojskowym na
Powązkach w Warszawie

Tablica pamiątkowa przy ul. Madalińskiego
49/51 w Warszawie

Gwiazda Kazimierza Górskiego w alei
Gwiazd Sportu we Władysławowie

Kopia medalu i autograf
K. Górskiego w Alei
Gwiazd Sportu w
Dziwnowie

Stadion Narodowy im. Kazimierza Górskiego w Warszawie(do października 2021 r. **Stadion Narodowy w Warszawie**), od lipca 2015 r. także pod nazwą sponsorską **PGE Narodowy** – wielofunkcyjny stadion w Warszawie, wybudowany w latach 2008–2011, przed piłkarskimi Mistrzostwami Europy 2012, w miejscu Stadionu Dziesięciolecia. Oficjalnie otwarty 29 stycznia 2012. Posiada 4. (najwyższą) kategorię w klasyfikacji UEFA.

Pomnik Kazimierza Górskiego
przy Stadionie Narodowym

27 maja we Lwowie, na ulicy Chocimskiej 6 odbyła się uroczystość tablicy poświęconej Kazimierzowi Górskiemu – urodzonemu we Lwowie trenerowi polskiej reprezentacji piłki nożnej, znanej jako „Orły Górskiego”.

Wszyscy, obecni na odsłonięciu tablicy, jednomyślnie akcentowali na tym, że upamiętnienie Kazimierza Górskiego, w jego rodzinnym mieście Lwowie, powinno łączyć Polaków i Ukraińców. „Jest bardzo ważne w relacjach polsko-ukraińskich, żebyśmy zasypywali te rowy i podziały, bo sport łączy, sport powinien zbliżać. I wspólna historia powinna zbliżać nasze narody, bo czy nam się to podoba czy nie, jesteśmy skazani na Ukrainę, a Ukraina na nas. My jako Słowianie w tej części Europy powinniśmy współpracować dla dobra naszych dwóch krajów” – podsumował wiceminister Sportu i Turystyki RP Jarosław Stawiarski.

Na placu przy Lwowskim Narodowym Uniwersytecie Medycznym otwarto wystawę poświęconą jednemu z najwybitniejszych polskich trenerów piłki nożnej Kazimierza Górskiego.

Ekspozycja „100. rocznica urodzin Kazimierza Górskiego - trenera tysiąclecia” przedstawia jego karierę piłkarską i trenerską od Lwowa - miasta jego urodzenia - poprzez największe sukcesy reprezentacyjne i klubowe, aż po dom w Warszawie.

